

vil da sige, at hvis man vil søge at tilvejebringe Midler til at lempe den uundgaelige Kamp mellem Kapital og Arbejde uden at gaa Arbejdernes Borgerrettigheder eller Menneskerettigheder for nær, ville vi Socialdemokrater sandelig gerne arbejde med paa, at der kan fremkomme et Lovforslag om den Sag, som kan afhjælpe de formentlig tilstedeværende Mangler ved de nuværende Tilstande.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgekreds): Det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) udtalte sin Tilfredshed med de forelagte Lønningslove og anmodede om, at man her i Tinget vilde vogte sig for at fremkomme med Overbud, som kunde lægge disse Lønningslove Sten i Vejen. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at de forelagte Lønningslove ere gode, og at man bør vogte sig for ved Overbud at hindre deres Gennemførelse, ligesom jeg vil henstille til Regeringen, at den vogter sig for ved at kæde andre Ting sammen med disse Lønningslove at vanskeliggøre deres Gennemførelse. Det kan nemlig meget let ske, at man ved at kæde uvedkommende Ting til Lønningslovene umuliggør deres Gennemførelse. Men naar vi skulle vogte os for at gøre Overbud, fordi vi maa erkende, at Lønningslovene, selv om der kan tiltrænges mindre Ændringer, i Princippet ere gode og i det væsentlige rigtige, er der dog noget andet, vi maa gøre os klart ved denne Lejlighed, og det er, at vi kunne ikke blive staaende ved disse Forslags Gennemførelse. Vi maa forstaa, at der er andre end dem, for hvem disse Forslag ere skrevne, der trænge mindst lige saa haardt, ja endnu haardere. I Fjor, ved Finanslovens 1ste Behandling, talte jeg om de Forhold, under hvilke Ledvogtere virke, og naar vi nu give Lønningslove til dem, der i Forvejen ere bedre stillede end Ledvogterne, maa vi ogsaa være klare over, at saa maa disse Lønningslove efterfølges af Forslag, der gaa ud paa at give Ledvogterne, det uge- og daglønnede Personale og Depotarbejderne bedre Lønninger og bedre Tilstande at virke under. Ogsaa paa andre Omraader maa saadanne Lønningslove føre Konsekvenser med sig, f. Eks. for Fængselsbetjentene. Det har været nævnt tidligere, og jeg gentager, at disse Fængselsbetjente, der leve under Lønningslove, som ere mange Aar gamle, ogsaa have Krav paa, at man nu skaffer dem bedre Vilkaar. Hvis man paa det forelagte Finanslovforslag vil se paa de Pensioner,

der staa opførte til Fængselsbetjente, vil man se, at det er meget daarlige Forhold, disse Mennesker leve under.

Endvidere skulde man, samtidig med at man tager fat paa Lønningerne, tænke paa at skaffe en kortere Tjenestetid for Jernbanefunktionærerne og arbejde hen til, at disse Funktionærer kunde faa en ugentlig Fridag. Jeg synes, det er et saa rimeligt Krav, at man ikke kan modsætte sig det. Fremdeles forekommer det mig, at naar vi tænke paa dem, der nu ere i Virksomhed, og ville forbedre deres Lønninger; bl. a. fordi Livsfornødenhederne ere blevne dyrere, maa vi ogsaa tænke paa dem, som have udtjent, dem, som i Dag faa Pensioner beregnede efter de gamle lave Lønninger. Ogsaa de maa jo lide under, at Livsfornødenhedernes Priser ere stegne, og man bør derfor regne med, at disse Mennesker have Krav paa, at deres Pensioner ikke blive beregnede efter de tidligere lave Lønninger, saa at de altsaa nu skulle have Forhøjelse af deres Pensioner.

I Sommer kom en Mand, der tidligere havde været Ledvogter, til mig og spurgte, om jeg ikke kunde hjælpe ham til at faa den Understøttelse, der var ham tilstaaet, forhøjet. Denne Mand havde i 35 Aar været i Statsbanernes Tjeneste. Han begyndte som Kolonnearbejderovre i Østjylland, da Banen blev anlagt der, og var derefter Kolonneformand. Men ved at arbejde ude i daarligt Vejr paadrog han sig en Gigtsvaghed, saa at han efter nogle Aars Forløb maatte bede sig fritagen for Stillingen, og saa blev han Ledvogter. Det betød, at hans Løn gik ned i meget betydelig Grad. Saa døde hans Kone, og han maatte til sidst tage sin Afsked. Da han saa fik sin Afsked efter 35 Aars Tjeneste, fik han Meddelelse om, at man i alle Maader havde været tilfreds med hans Virksomhed, idet han havde udført den paa fuldt betryggende Maade, og saa tilstod man denne Mand, som var saa svagelig, at han ikke kunde klare sig hjemme uden kvindelig Medhjælp, 30 Kr. maanedlig i Pension. Nu kom denne Mand op til mig og spurgte mig, om det ikke var muligt, at han kunde faa noget mere. Naar han skulde lønne en Kvinde, som skulde være ham til Hjælp, og naar han skulde betale Husleje, var det ham aldeles umuligt at leve af den Understøttelse, han havde faaet. Vi indgave da en Ansøgning om at faa den tilstaaede Understøttelse forhøjet, men Svaret lød, at den Understøttelse, han fik, var i Overensstemmelse med den Understøttelse, som udbetaltes i